

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 9C/74/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122210076
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Sikorjak
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2024:8122210076.4

Uznesenie

Okresný súd Prešov v spore žalobcov: 1) A. B. C., nar. XX.X.XXXX, bytom D. XX, XXX XX E., 2) E. C., nar. X.X.XXXX, bytom F. XXX, XXX XX G., 3) H. I., nar. XX.X.XXXX, bytom J. X, XXX XX E., 4) K. F. I., nar. XX.X.XXXX, bytom G. XX, XXX XX E., 5) L. I., nar. X.XX.XXXX, bytom E. M. XX, XXX XX E. a 6) I. N., nar. X.X.XXXX, bytom J. XX, XXX XX E., všetci pr. zast.: JUDr. Lýdia Farbakyová, advokát, so sídlom Svätoplukova 12, 080 01 Prešov, proti žalovanému: Xylo Machinery SK, s.r.o., IČO: 31 733 085, sídlom Bardejovská 24, 080 06 Prešov, pr. zast.: BDO Legal s.r.o., so sídlom Carlton-Savoy 2, Mostová 2, 811 02 Bratislava, IČO: 51 803 330 o obnovu konania, takto

rozhodol:

I. Žalobu žalovaného o povolenie obnovy konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 28C/113/2011 odmieta.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom ako oprávneným spoločne a nerozdielne náhradu trov konania v rozsahu 100% a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu 1. inštancie o výške týchto trov.

odôvodnenie:

1. Žalovaný v žalobe na obnovu konania doručenej súdu dňa 21.11.2022 uviedol:

Žaloba na obnovu konania smeruje voči rozsudku Okresného súdu Prešov sp.zn. 28C 113/2011-793 zo dňa 25.10.2017 v znení opravného uznesenia Okresného súdu Prešov sp.zn. 28C 113/2011-968 zo dňa 27.04.2020, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn. 16 Co 15/2018-856 zo dňa 21.01.2019 v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Prešove sp.zn. 16 Co 15/2018-982 zo dňa 29.06.2020. Žalovaný napáda touto žalobou na obnovu konania označený rozsudok v celom rozsahu.

Skutočnosti, ktoré svedčia o tom, že žaloba je podaná včas

Rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 16Co/15/2018-856 zo dňa 21.01.2019 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 28C/113/2011-793 zo dňa 25.10.2017 (v znení opravných uznesení) nadobudli právoplatnosť dňa 20.08.2020. Dôvod prečo označené rozhodnutia nadobudli právoplatnosť až 20.08.2020 je v tom, že tesne pred vydaním rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 16Co/15/2018-856 zo dňa 21.01.2019 pôvodná žalobkyňa v 1) rade H. I., nar. XX.XX.XXXX zomrela. Na túto skutočnosť musel súd reagovať ex post a teda k pokračovaniu v konaní s právnymi nástupcami pôvodnej žalobkyne v 1) rade došlo až po vydaní rozsudku vo veci samej.

O dôvodoch pre podanie žaloby na obnovu konania sa žalovaný dozvedel po nahliadnutí do spisu vedeného pred Okresným súdom Prešov sp.zn. 29C/56/2021, resp. do spisu Obvodného pozemkového úradu Prešov (terajší Okresný úrad Prešov, pozemkový a lesný odbor) vo veci reštitučného nároku žalobcov, a to dňa 13.10.2022.

Prípustnosť žaloby na obnovu konania a dôkazy, ktoré preukazujú dôvodnosť obnovy konania

Žalovaný odvodzuje prípustnosť žaloby na obnovu konania podľa § 397 písm. a) CSP, nakoľko sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu prívodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

Súdy v konaní vedenom pred Okresným súdom Prešov pod sp.zn. 28C/113/2011 vo vzťahu k existencii reštitučného nároku žalobcov vyhodnotili, že „sporné pozemky právnym predchodcom žalobcov nikdy neboli skonfiškované, odobraté, resp. znárodnené. Právni predchodcovia žalobcov sa stali vlastníkmi sporných pozemkov na základe Výmeru o vlastníctve pozemkov. Po vydaní tohto aktu im predmetné pozemky neboli odňaté žiadnym autoritatívnym rozhodnutím. Právni predchodcovia žalobcov boli ako vlastníci sporných pozemkov zapísaní v katastri nehnuteľnosti na LV. č. XXXX k.ú. B.. Preto podľa názoru odvolacieho súdu boli žalobcovia oprávnení podať žalobu o určenie vlastníckeho práva“ (viď bod 26. rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 16Co/15/2018-856 zo dňa 21.01.2019). Uvedený záver súdu je však v zmysle dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť podania tejto žaloby o obnovu konania skutkovo nesprávny, nakoľko ako vyplýva zo skutočností uvedených nižšie, v skutočnosti žalobcovia mali priznaný reštitučný nárok a boli vyhodnotení ako oprávnené osoby podľa zák. č. 503/2003 Z.z. Rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu Prešov bolo zrušené súdom iba z dôvodu, že Obvodný pozemkový úrad Prešov nedostatočne odôvodnil svoj záver o tom, že súčasný vlastník nie je povinnou osobou podľa zák. č. 503/2003 Z.z. Navyše aj Krajský súd v Prešove jednoznačne konštatoval (rozsudok č.k. 6Sp/2/2010-44 zo dňa 14.10.2010) správnosť rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu v Prešove, pokiaľ ide o určenie, že žalobcom reštitučný nárok patrí.

Dňa 17.10.2022 sa vo veci vedenej pred Okresným súdom Prešov sp.zn. 29C/56/2021 uskutočnilo pojednávanie, na ktorom Okresný súd Prešov oboznamoval spis Obvodného pozemkového úradu vo veci uplatnenia reštitučného nároku žalobcov vo vzťahu k nehnuteľnostiam vedeným na LV č. XXXX pôvodne v pozemno-knižnej zápisnici č. XX, kat. úz. B. a to k parcelám XXX/XXX, XXX/XXX, XXX/XXX H. XXX/XXX. Tu uvádzame, že ide o nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom konania vedeného pred Okresným súdom Prešov pod sp.zn. 28C/113/2011, a ktoré sú toho času evidované na LV č. XXXX pre k.ú. B..

V konaní pred Okresným súdom Prešov sp.zn. 29C/56/2021 vystupoval ako žalobca F. I., pričom predmetom konania bol spoluvlastnícky podiel 1-ina k celku k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXX.

Z obsahu reštitučného spisu vyplýva, že Obvodný pozemkový úrad v Prešove rozhodnutím zo dňa 04.12.2009 pod č. OPÚ-2009/00290-23/ŠK rozhodol, že žalobcovia (resp. ich právni predchodcovia) podľa § 5 ods. 2 zák. č. 503/2003 Z.z. sú oprávnenými osobami v zmysle § 2 ods. 2 písm. c) zák. č. 503/2003 Z.z. na priznanie práva na náhradu za pozemky v katastrálnom území B. označené vo výmere o vlastníctve pôdy č. 3 kat. úz. O. ako vložka č. 49 časť parcely XXX/X, grafické označenie 228, roľa o výmere 17.264 m², časť parcely XXX/X, grafické označenie 222, 221/a roľa o výmere 11.510 m², časť parcely XXX/X, grafické označenie 221, roľa vo výmere 11.510 m² a časť parcely XXX/X, XXX/X, grafické označenie 229, roľa vo výmere 5.755 m², ktoré prešli do vlastníctva štátu prevzatím nehnuteľností bez právneho dôvodu. Obsahom uvedeného rozhodnutia bol aj popis stavu uvedených nehnuteľností v čase prechodu na štát, ako aj terajšieho stavu podľa katastra nehnuteľností na základe identifikácie parciel zo dňa 19.05.2009. Z dôvodu, že pozemky predmetu reštitučného nároku, alebo ich častí sú vo vlastníctve právnických osôb, ktoré nemajú postavenie povinných osôb podľa § 4 ods. 1 zákona a niektoré boli po prevode a prechode do vlastníctva štátu, alebo inej právnickej osoby zastavané, nie je možné vlastníctvo k pôvodným pozemkom, alebo ich častiam navrátiť. Oprávneným osobám sa za pozemky uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia priznáva právo na náhradu z celkovej zabranej výmere 46.002 m² v podiele 1 pre každú oprávnenú osobu. Vo vzťahu k uvedenému rozhodnutiu Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 14.06.2010 pod sp.zn. 6Sp/2/2010 s dátumom právoplatnosti 19.10.2010 zrušil rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu a vrátil na ďalšie konanie.

Z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 6Sp/2/2010-44 zo dňa 14.10.2010 vyplýva, že Obvodný pozemkový úrad správne a úplne zistil skutkový stav a na základe toho aj správne rozhodol, že navrhovatelia, teda žalobcovia sú oprávnenými osobami podľa § 2 ods. 1 zák. a nehnuteľnosti prešli na štát v období od 25.02.1948 do 10.01.1990 spôsobom uvedeným v § 3 ods. 1 písm. o) zákona č. 503/2003 Z.z., teda prevzatím bez právneho dôvodu. Správne uviedol, že pri uzatvorení hospodárskej zmluvy zo dňa 30.06.1971 neboli dostatočne preskúmané prídelky 2. pozemkovej reformy a nebol dostatočne zistený právny stav vlastníctva k prevádzaným nehnuteľnostiam v dôsledku čoho sa nehnuteľnosti vo vlastníctve právnych predchodcov navrhovateľov považovali za vlastníctvo Československého štátu v správe ONV. ONV Prešov preto v čase uzatvorenia hospodárskej zmluvy prevádzal na Piloimpregnu, n.p. Košice viac práv, než mu v danom čase patrilo. V tomto prípade k prechodu nehnuteľností, ktoré sú predmetom reštitučného nároku žalobcov došlo na základe hospodárskej zmluvy zo dňa 30.06.1971 uzatvorenej v rozpore so zákonom, pričom nehnuteľnosti zastavaním objektov Piloimpregny, n.p. Košice ostali vo fatickej držbe a užívaní štátu, čím bol daný dôvod pre posúdenie prechodu vlastníctva na štát podľa § 3 ods. 1 písm. o) zákona č. 503/2003

Z.z. Stotožnil sa však s námietkou navrhovateľov, že Obvodný pozemkový úrad pri posudzovaní, kto je povinnou osobou neuviedol všetky skutočnosti, ktoré tvorili podklad rozhodnutia a nevyhodnotil nadobudnuté dôkazy v súlade s hmotno-právnymi predpismi.

Z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 6Sp/2/2010-44 zo dňa 14.10.2010 vyplýva, že jediný dôvod pre zrušenie rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu Prešov č. OPÚ-2009/00290-23/ŠK zo dňa 04.12.2009 bolo nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia, pokiaľ ide o určenie povinnej osoby podľa zák. č. 503/2003 Z.z.

Obvodný pozemkový úrad po zrušení rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu Prešov č. OPÚ-2009/00290-23/ŠK zo dňa 04.12.2009 rozhodnutím zo dňa 28.07.2011 pod č. OPÚ-2011/00240-46/ŠK prerušil správne konanie vo veci uplatneného reštitučného nároku na dobu do rozhodnutia o predbežnej otázke. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že dňa 28.07.2011 splnomocnená zástupkyňa navrhovateľov správne orgánu doložila fotokópie žalôb o určenie vlastníckeho práva k parcelám EKN, konkrétne XXX/XXX, XXX/XXX, XXX/XXX a XXX/XXX katastrálne územie B..

Z označených dôkazov (rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu Prešov č. OPÚ-2009/00290-23/ŠK zo dňa 04.12.2009 a rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 6Sp/2/2010-44 zo dňa 14.10.2010) vyplýva, že u žalobcov bol daný reštitučný nárok podľa zák. č. 503/2003 Z.z. (bol im už raz priznaný) a rovnako, že reštitučné konanie aj v čase rozhodovania súdu bolo vedené (hoc malo byť prerušené).

Žalobcovia v konaní vedenom pred Okresným súdom Prešov pod sp.zn. 28C/113/2011 odvodzovali naliehavý právny záujem, ad toho, že ani oni ani ich právni predchodcovia predmetné nehnuteľnosti nepreviedli na iné právne subjekty a teda ani na žalovaného, a že ako vlastníci nehnuteľnosti je zapísaná iná osoba, ktorá v skutočnosti vlastníkom nie je. Z dôkazov, ktoré predkladáme však vyplýva, že u žalobcov bol (a stále je) daný reštitučný nárok, ktorý predchádza (má prednosť) určovacej žalobe podľa § 137 písm. c) CSP. Z uvedeného vyplýva, že žalobcovia nemohli mať na požadovanom určení naliehavý právny záujem, nakoľko (i) žalobcovia sú oprávnenými osobami podľa § 2 ods. 1 zák. č. 503/2003 Z.z. a (ii) sporné nehnuteľnosti prešli na štát v období od 25.02.1948 do 10.01.1990 spôsobom uvedeným v § 3 ods. 1 písm. o) zákona č. 503/2003 Z.z. (viď str. 6 odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 6Sp/2/2010-44 zo dňa 14.10.2010).

Podľa konštantnej judikatúry (R 26/2002), spôsobilým dôvodom obnovy konania je nový listinný dôkaz, ktorý nemohol účastník bez svojej viny použiť v pôvodnom občianskom súdnom konaní, ak ním možno preukázať skutočnosť, ktorá môže pre účastníka privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Povoleniu obnovy pritom nebráni, ak už v pôvodnom konaní účastník neúspešne navrhoval súdu vykonať listinný dôkaz, ktorého obsah v tom čase ešte nepoznal.

Podľa konštantnej judikatúry (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Obo 57/2009), dôvodom obnovy konania môžu byť len tie skutočnosti, ktoré nastali do vyhlásenia rozhodnutia súdu. Pre záver, či nové skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy môžu privodiť pre účastníka priaznivejšie rozhodnutie vo veci, stačí, ak sa javí pravdepodobné, že môže pre účastníka privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Podľa konštantnej judikatúry (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 18/2010), nový dôkaz je spôsobilým dôvodom obnovy konania vtedy, ak je ním možné preukázať právne spôsobilú skutočnosť, ktorá môže privodiť pre navrhovateľa (obnovy) priaznivejšie rozhodnutie vo veci, a ktorý bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní. Pri novom dôkaze nie je rozhodujúce, že sa týka skutočnosti, ktorá je súdu už známa. Nemožnosťou použiť dôkaz bez svojej viny v pôvodnom konaní nie je mienená len možnosť označiť dôkaz, ale aj nemožnosť predložiť ho účastníkom konania súdu. Nový dôkaz je spôsobilým dôvodom obnovy konania vtedy, ak je ním možné preukázať právne spôsobilú skutočnosť, ktorá môže privodiť pre navrhovateľa (obnovy) priaznivejšie rozhodnutie vo veci, a ktorý bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/115/2016 a obdobne viď: 4Cdo/130/2007, 5MCdo/4/2009, 4Cdo/300/2008), to znamená, že tam, kde existuje špeciálna právna úprava, nemožno použiť úpravu všeobecnú. Ak sa možno domáhať ochrany práva postupom podľa reštitučného predpisu ako špeciálneho, teda ak je daný reštitučný nárok, nemožno uplatniť nárok na ochranu vlastníctva podľa všeobecných právnych predpisov. Oprávnená osoba, prípadne jej právny nástupca sa preto nemôže domáhať ochrany svojho vlastníckeho práva podľa všeobecných predpisov, najmä podľa § 126 ods. 1 OZ, a to ani formou určenia vlastníckeho práva, či už svojho alebo svojho predchodcu ku dňu jeho smrti podľa § 80 O.s.p. Reštitučné predpisy majú povahu lex specialis vo vzťahu k OZ, ktorý predstavuje lex generalis. Z povahy reštitučných zákonov ako predpisov špeciálnych vyplýva, že nároky nimi upravené nie je možné riešiť inak než podľa ich ustanovení v zmysle všeobecnej zásady o zákone všeobecnom a osobitnom (lex specialis derogat legi generali). Ak stanoví reštitučný predpis určité podmienky pre uplatnenie reštitučného nároku, nie je možné ten istý nárok uplatňovať podľa iného predpisu (podľa OZ). Pokiaľ by i naďalej bolo možné sa domáhať vydania veci (vypratania

nehnutelnosti) podľa § 126 OZ, ktoré bolo možné uplatniť si podľa reštitučného predpisu, prípadne požadovať určenie vlastníctva k tejto veci, bola by hromadne narušená právna istota osôb, ktoré až potom, čo bolo zrejmé, že k vydaniu nehnuteľnosti podľa reštitučného predpisu už nedôjde, na základe riadnych právnych skutočností túto nehnuteľnosť získali od povinnej osoby (od štátu alebo jeho právnych nástupcov), ako aj právna istota budúcich nadobúdateľov tohto majetku.

Podľa konštantnej judikatúry (nález Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 460/2017-73 zo dňa 20.12.2017), Ústavný súd sa aj v tomto prípade v zásade stotožňuje so závermi predchádzajúceho nálezu ústavného súdu (II. ÚS 249/2011), ktorý výnimočne pripustil použitie určovacej žaloby v konkurencii s reštitučnými predpismi, ale dopĺňa, že tento nález nebolo možné interpretovať tak, akoby v tejto veci taxatívne a navždy stanovil výnimky, kedy je možné využitie určovacej žaloby, a pokiaľ určitý prípad pod ne podradíť nemožno, musí byť návrh zamietnutý. Nález obsahuje i všeobecné pasáže, ktoré sa netýkajú len poľnohospodárskych reštitúcií, a vyplýva z neho aj to, že v každom jednotlivom prípade sa môžu vyskytovať okolnosti, ktoré odôvodňujú použitie určovacej žaloby ako jediného možného prostriedku nápravy krívd. Výnimočnosť tohto postupu u žalobcov sa však z odôvodnenia rozsudkov všeobecných súdov nijako nepodáva, preto ich hoci aj vyše 10-ročný procesný postup treba považovať za nepreskúmateľný a arbitrárny, teda v rozpore s citovanými článkami ústavného poriadku.

V naznačenom smere sa mali všeobecné súdy po kasačnom náleze predovšetkým zamerať na otázku, či existujú v súdenom prípade konkrétne okolnosti, pre ktoré žalobcovia nemohli reálne využiť jednoduchšie uplatniteľné reštitučné predpisy [v danom prípade zákon č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 229/1991 Zb.)], alebo či im nezostalo nič iné, než sa majetku po svojich rodičoch domáhať určovacou žalobou. Zatiaľ sa javí, že formálne včasnému uplatneniu reštitučného nároku podľa zákona č. 229/1991 Zb. nebránila žiadna objektívna skutočnosť, bola to skôr zrejme iba ich subjektívna okolnosť, ktorou sa však nedá obchádzať reštitučný predpis, ktorý počítal aj s možnosťou riešiť reštitučný nárok v prípade, keď nemožno pozemok vrátiť „in natura“ (pre jeho zastavanosť), preto nemali mať otvorenú cestu na uplatnenie určovacej žaloby; v takomto prípade skutočne mala prevážiť zásada „vigilantibus iura“ nad nedbanlivosťou a laxnosťou žalobcov.

Zistené skutočnosti vychádzajúce z dostupných listín týkajúcich sa majetko-právneho osudu predmetnej parcely (predmetných parciel) veľmi neodôvodňujú záver všeobecných súdov o existencii vlastníckeho práva žalobcov, a to buď na základe výmeru zo 7. apríla 1948 - ktorý však nikdy nebol intabulovaný do pozemkovej knihy, hoci pre derivatívny spôsob nadobudania vlastníckeho práva intabulácia bola potrebná (porov. § 424, § 431 VOZ a zákon č. 90/1947 Zb. o vykonaní knihového poriadku) - či na základe vydržania, pretože vydržacia doba bola nesporne prerušená uznesením Ľudového súdu Prešov z 22. septembra 1958 čd. 10 89/58, ktorým opätovne predmetnú nehnuteľnosť na základe konfiškácie získal Československý štát, ktorý 13. júla 1960 zriadil na nej právo stavby v prospech hydínarských závodov. V tejto situácii na strane žalobcov bola zjavná absencia legitímneho očakávania, v dôsledku čoho nemohla byť naplnená preventívna funkcia ich žaloby podľa § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku, a teda nie je daná ani naliehavosť právneho záujmu na jej podaní.

S poukazom na konštantnú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky označenú v bodoch 19. až 23. tejto žaloby na obnovu konania je zrejmé, že dôkaz, ktorý spoľahlivo preukazuje, že (i) žalobcovia mali priznaný reštitučný nárok a (ii) reštitučné konanie malo prebiehať a bolo v rozpore so zákonom prerušené (Obvodný pozemkový úrad Prešov mal už iba zistiť či je žalovaný povinnou osobou podľa zák. č. 503/2003 Z.z.), je spôsobilý privodiť pre žalovaného priaznivejšie rozhodnutie vo veci, a to zamietnutie žaloby pre nedostatok naliehavého právneho záujmu na strane žalobcov. Žalovaný v pôvodnom konaní nemal možnosť preukázať, že žalobcom patril a bol priznaný (hoc nie právoplatne avšak odobrený rozhodnutím krajského súdu) reštitučný nárok a konajúce súdy nárok žalobcov hodnotili skutkovo nesprávne.

Žalovaný zároveň súdu predkladá aj ďalšie dôkazy svedčiacie o okolnostiach konfiškácie majetku H. H. ml. v rokoch 1945 – 1948. Podľa rozhodnutia Konfiškačnej komisie Okresného národného výboru v Prešove zo dňa 26.8.1946 č. Kom. 35/46-III. bol majetok H. H. ml. skonfiškovaný z dôvodu, že mal byť maďarskej národnosti. H. H. však mal Československé občianstvo. K. H. voči konfiškácii namietala, a proti rozhodnutiam podávali opravné prostriedky a sťažnosti. K. H. rovnako nemohla byť zapojená do kolaborácie s nacistickým Nemeckom, nakoľko boli židia. H. I. a manžel. ako miestni tieto skutočnosti určite museli veľmi dobre vedieť (H. I. bol navyše aj členom roľníckej komisie, ktorá rozhodovala o prerozdeľovaní skonfiškovaných nehnuteľností). Žalovaný je toho názoru, že rozhodnutie súdu v prospech právnych nástupcov osôb, ktoré nadobudli majetok po neoprávnenej konfiškácii presahuje až do morálneho rozmeru. Žalovaný si je vedomý, že od konfiškácie odvodzuje aj svoje vlastnícke právo, treba však podotknúť, že na krivdách spôsobených socialistickým spoločenským zriadením sa žiadnym

spôsobom nepodielal, čo však nie je možné hovoriť o právnych predchodcoch žalobcov. V nadväznosti na tieto dôkazy žalovaný poukazuje na istú vedomosť konajúcich orgánov o nulite konfiškačného rozhodnutia voči H. H. ml. Rovnako tieto dôkazy nemal žalovaný k dispozícii a rovnako neboli predložené v konaní vedenom pred Okresným súdom Prešov pod sp.zn. 28C/113/2011, pričom tieto sú spôsobilé žalovanému prívodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci s poukazom na jednoznačnú vedomosť konajúcich orgánov o nulite ich rozhodnutia.

2. Žalobcovia sa k návrhu na obnovu konania vyjadrili nasledujúco:

Žalovaný Xylo Machinery SK, s.r.o. odvodzuje prípustnosť žaloby na obnovu konania podľa § 397 písm. a/ CSP, nakoľko sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten kto podal žalobu na obnovu konania bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu prívodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

Na strane 4 pod bodom 12 žalovaný uvádza, že vo veci vedenej pred Okresným súdom pod č.k. 29C/56/2021 sa dňa 17.10.2022 uskutočnilo pojednávanie, na ktorom súd oboznamoval spis Obvodného pozemkového úradu Prešov vo veci uplatnenia reštitučného nároku, z ktorého vyplýva, že Obvodný pozemkový úrad vydal rozhodnutie č.k. OPÚ-2009/00290-23/ŠK dňa 4.12.2009 a súčasne sa v spise nachádza aj rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č.k. 6Sp/2/2010 (bod 13 návrhu).

Aj keď v žalobe žalovaný jasne nedefinoval, ktoré skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, by mali byť tými, ktoré žalovaný bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, možno sa len domnievať, že má na mysli ním uvedené rozhodnutie č.k. OPÚ-2009/00290-23/ŠK zo dňa 4.12.2009 a rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č.k. 6Sp/2/2010.

V mene žalobcov uvádzam, že žalovaný v konaní č.k. 28C/113/2011 predložil súdu písomnú žiadosť zo dňa 9.3.2012 doručenú súdu dňa 9.3.2012, ktorou navrhoval doplniť dokazovanie oboznámením sa so všetkými reštitučnými spismi žalobcov na Pozemkovom úrade v Prešove a konkrétne žiadal „ ako dôkaz vyžiadať a pripojiť všetky spisy žalobcov, ktorými si uplatnili svoje reštitučné nároky .“

Zo súdneho spisu č.k. 28C/113/2011 (strany označenej ako zoznam pripojených spisov) sa dá zistiť, že dňa 23.3.2012 boli pripojené spisy Obvodného pozemkového úradu Prešov č. 1447/92 a č. 2012/00195 (a to na žiadosť žalovaného), ktoré boli správne orgánu vrátené spolu so sprievodným listom dňa 22.3.2023.

V žiadnom prípade sa teda nemôžem stotožniť s tým, čo uviedol žalovaný a to, že sú tu skutočnosti , rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu pre neho prívodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

Ak teda majú byť skutočnosťou, rozhodnutím alebo dôkazom, ktoré žalovaný bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu v Prešove zo dňa 4.12.2009 a Krajského súdu Prešov v konaní č.k. 6Sp/2/2010, na ktoré poukázal žalovaný v bode 4 žaloby, tak tieto boli súčasťou súdneho spisu od 23.3.2012. Myslím si , že žalovaný mal minimálne od 24.3.2012 možnosť až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej oboznámiť sa s uvedenými rozhodnutiami a tieto ako dôkaz mohol kedykoľvek v priebehu konania použiť a poukázať na ne.

Je nesporné, že dva spisy Obvodného pozemkového úradu Prešov boli v predmetnom konaní č.k. 28C predložené konajúcemu súdu dňa 23.3.2012 a to aj s rozhodnutiami, na ktoré žalovaný v návrhu na obnovu konania poukazuje a teda nemôže obstať, to čo uvádza žalobca v tomto konaní, že ide o skutočnosti..., ktoré bez svojej viny nemohol v pôvodnom konaní použiť. Sám žalobca (v pôvodnom konaní žalovaný) pripojenie všetkých spisov Obvodného pozemkového úradu v Prešove navrhol, súd jeho návrhu vyhovel a teda kedykoľvek sa s obsahom spisov mal možnosť zoznámiť a tieto v konaní použiť.

Skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy v zmysle ust. § 397 písm. a/ CSP môžu byť dôvodom obnovy konania len v tom prípade, ak sú pre stranu, ktorá sa domáha obnovy konania v porovnaní v pôvodným konaním nové, čo znamená, že ich strana nemohla včas použiť v pôvodnom konaní bez svojej viny a to z dôvodu, že o nich nevedela. Ide teda o skutočnosti a dôkazy, ktoré sú v porovnaní s pôvodným konaním nové, teda v dobe pôvodného konania objektívne existujúce, ale z pohľadu účastníka konania vtedy nepoužiteľné bez toho, aby niesol vinu na tom, že o nich nevedel, prípadne nesplnil si povinnosť tvrdenia alebo povinnosť dôkaznú povinnosť. Nemožnosťou použiť skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy bez svojej viny v pôvodnom konaní sa rozumie nemožnosť vykonať dokazovanie v súdnom konaní alebo nemožnosť označiť, či predložiť tieto skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy účastníkom konania voči súdu, pričom nejde o prípady nevykonania možného dokazovania súdom o tých skutočnostiach, rozhodnutiach a dôkazoch, ktoré účastníci konania označili, avšak súd ich nepokladal za rozhodujúce, a preto sa k ich dokazovaniu neprikráčilo (R19/1975).

Podľa môjho názoru žalobca ako žalovaný v pôvodnom konaní mohol vedieť o rozhodnutiach, na ktoré v žalobe poukazuje, ak by si bol býval nahliadol do súdneho spisu a mohol tieto rozhodnutia v pôvodnom konaní kedykoľvek voči súdu použiť a ako dôkaz označiť a uplatniť. Nemôže preto obstať tvrdenie žalobcu, že o týchto rozhodnutiach nevedel a bez svojej viny ich nemohol v konaní použiť. Toto nie sú a ani nemohli byť pre žalobcu skutočnosťami nové a nepoznané, mohol o nich vedieť a mohol ich aj v konaní kedykoľvek ako dôkaz použiť.

Bolo na žalovanom ako účastníkovi konania 28C, aby dbal na ochranu svojich práv a teda aby sa v pôvodnom konaní dostatočne oboznámil s pripojenými spismi Obvodného pozemkového úradu Prešov obsahujúcimi aj rozhodnutia, ktoré sa zdajú byť pre neho „novými“, avšak takto sa zdajú len preto, že do súdneho spisu žalovaný resp. jeho právny predchodca alebo jeho právny zástupca nenahliadol, hoci sám tieto spisy a dôkazy navrhoval dňa 12.3.2012 pripojiť k spisu č.k. 28C/113/2012. Tieto po celú dobu súdneho konania až do ich vrátenia dňa 22.3.2023 boli súčasťou pôvodného súdneho spisu t.j. 11 rokov. Jednou z podmienok povolenia obnovy konania je včasné podanie návrhu na obnovu konania. Podľa § 403 ods. 1 CSP žaloba na obnovu konania sa podáva v lehote troch mesiacov, odkedy sa ten, kto podal žalobu na obnovu konania, mohol dozvedieť o dôvode obnovy, alebo odo dňa keď ho mohol uplatniť. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia žaloba na obnovu konania sa podáva najneskôr v lehote troch rokov od právoplatnosti rozhodnutia.

Na to, aby bol takýto návrh prípustný je zachovanie lehôt predpísaných Civilným sporovým poriadkom v ust. § 403 na podanie návrhu na obnovu konania. Toto ustanovenie stanovuje subjektívnu lehotu v ods. 1 citovaného ustanovenia, ktorej začiatok plynutia je stanovený subjektívnym okamihom resp. momentom, od ktorého sa mohol ten kto podáva návrh na obnovu konania dozvedieť o dôvode obnovy, alebo od ktorého sa mohol dôvod obnovy uplatniť. Objektívna lehota podľa ods. 2 začína plynúť od právoplatnosti napádaného rozhodnutia.

Žalobca uviedol, že dňa 17.10.2022 oboznamoval konajúci súd v inej veci rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu Prešov a Krajského súdu Prešov tvoriace súčasť spisu od 23.3.2012. Domnievam sa však, že 3 – mesačná subjektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania začala žalovanému v konaní č.k. 28C/113/2011 plynúť podstatne skôr, minimálne dňom doručenia potvrdzujúceho rozhodnutia Krajského súdu v Prešove č.k. 16Co/15/2018, ktoré žalovaný prevzal dňa 11.3.2019. Od toho momentu sa mohol žalovaný dozvedieť o tom, že konajúci súd žiadnym spôsobom nevyhodnotil žalobcom v tomto konaní uvádzané rozhodnutia. Subjektívna lehota na podanie žaloby o obnovu konania 28C uplynula žalobcovi dňa 11.6.2019.

Rozhodujúcim okamihom pre začiatok plynutia trojročnej objektívnej lehoty na podanie žaloby na obnovu konania je právoplatnosť rozsudku. Rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 28C/113/2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov č.k. 16Co/15/2018 nadobudol právoplatnosť dňa 22.3.2019. Nič na tom nemôže zmeniť ani to, že vo veci boli vydané opravné uznesenia OS PO č.k. 28C/113/2011-968 zo dňa 27.4.2020 a KS PO č.k. 16Co/15/2018 – 982 zo dňa 29.6.2020 týkajúce sa opravy zrejmej nesprávnej v zmysle § 224 CSP. Týmito opravnými uzneseniami, ktorými došlo k oprave záhlavia rozsudku č.k. 28C/113/2011 a č.k. 16Co/15/2018 však nemohlo dôjsť k zmene nadobudnutia právoplatnosti rozsudku vo veci samej.

Keďže rozsudok č.k. 28C/113/2011 nadobudol právoplatnosť dňa 22.3.2019 a žalovaný podal žalobu na obnovu dňa 21.11.2022, podal ju po uplynutí trojročnej objektívnej lehoty stanovenej v § 403 ods. 2 CSP. V mene mojich klientov navrhujem žalobu žalobcu na obnovu konania zamietnuť a priznať mojim klientom náhradu trov konania.

3. Žalovaný v replike uviedol:

Vo Vyjadrení Žalobcovia v zásade namietajú že:

a) Dôkazy označené Žalovaným mohol Žalovaný použiť v pôvodnom konaní 28C/113/2011,
b) Žaloba na obnovu konania mala byť podaná po uplynutí ako subjektívnej, tak aj objektívnej lehoty. Úvodom Žalovaný poukazuje, že rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 28C/113/2011-793 zo dňa 25.10.2017 v znení opravného uznesenia č.k. 28C/113/2011-968 zo dňa 27.04.2020 neobsahuje ani správne označenie strán sporu (žalobca 2b) A. E. C. s nesprávnou adresou „F. XXX“ a žalobca 3) H. I. bez dátumu narodenia). Aktuálne je na LV č. XXXX pre k.ú. B. dokonca aj zapísaný H. I. bez dátumu narodenia. Nehľadiac na formálne nedostatky samotnej žaloby v konaní 28C/113/2011, ktoré boli ponechané bez povšimnutia a prenesené do rozhodnutí vo veci samej, Žalovaný pristúpi k obhájeniu dôvodnosti žaloby na obnovu konania.

Vo svojom Vyjadrení žalobcovia namietajú, že Žalovaný nemal jasne definovať ktoré skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, by mali byť tými, ktoré žalovaný bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, avšak domnieva sa skutočne správne,

že ide o rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v Prešove č.k. OPÚ-2009/00290-23/ŠK zo dňa 4.12.2009 a rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č.k. 6Sp/2/2010, nakoľko to zo žaloby na obnovu konania aj vyplýva.

Žalovaný vyjadruje pochybnosti či spisy Obvodného pozemkového úradu Prešov č. 1447/92 a č. 2012/00195 vôbec boli pripojené k súdnemu spisu sp.zn. 28C/113/2011, nakoľko v rozsudku Okresného súdu Prešov sp.zn. 28C/113/2011-793 zo dňa 25.10.2017 sa taká skutočnosť vôbec nespomína. Skôr sa javí, že súd prvej inštancie v konaní sp.zn. 28C/113/2011 vychádzal z výpovedí svedkov (viď bod 33. odôvodnenia). Rovnako ani Krajský súd v Prešove v rozsudku sp.zn. 16Co/15/2018 – 856 zo dňa 21.01.2019 neodkazuje na pripojené spisy. V tomto svetle sa javí tvrdenie Žalovaných, že spisy Okresného úradu mali byť pripojené v súdnom spise 28C/113/2011 od 23.03.2012 ako pochybné, napriek tomu, že spisový obal túto informáciu obsahuje. Reštitučné spisy navrhol Žalovaný pripojiť v konaní 29C/56/2021 pričom tieto boli po dlhú dobu nedohľadateľné. Reštitučné spisy však boli minimálne v čase nahliadania do spisu 29C/56/2021 dňa 13.10.2022 pripojené v spise 29C/56/2021, pričom o vylúčení reštitučných spisov (Obvodný pozemkový úrad Prešov č. 1447/92 a č. 2012/00195) nie je na obale spisu evidovaný žiadny záznam. Žalovaný týmto spochybňuje správnosť záznamov evidovaných na obale spisu 28C/113/2011 (keďže je zrejme, že sú minimálne neúplné a chybné) a je toho názoru, že aj keď súd mohli byť reštitučné spisy zo strany Obvodného pozemkového úradu Prešov doručené už dňa 23.03.2012, tieto v skutočnosti pripojené k spisu sp.zn. 28C/113/2011 neboli. A rovnako z fotografie spisového obalu spisu 28C/113/2011, ktorú predložili Žalobcovia nevyplýva ani, že by spisy mali byť vrátené správnomu orgánu dňa 22.03.2023. Žalovaný preto dôvodne vyjadruje pochybnosti o správnosti a úplnosti záznamov vedených Okresným súdom Prešov v konaní sp.zn. 28C/113/2011, hoci fotografia zaslaná Žalobcami (označená ako „Dokument 9C_742022“) mohla byť vyhotovená najneskôr 04.04.2023.

Rovnako uvádzame, že z rozhodnutí vo veci sp.zn. 28C/113/2011 ani nevyplýva, že by sa súd vysporiadal s akýmkoľvek dokumentom nachádzajúcim sa v spisoch Obvodného pozemkového úradu Prešov č. 1447/92 a č. 2012/00195.

S odkazom na vyššie uvedené preto nie je pravdou, že by Žalovaný mal možnosť použiť predmetné dôkazy v konaní vedenom pred tunajším súdom pod sp.zn. 28C/113/2011. Pre Žalovaného bolo ako rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu Prešov č.k. OPÚ-2009/00290-23/ŠK zo dňa 4.12.2009, tak aj rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č.k. 6Sp/2/2010-44 zo dňa 14.10.2010 dôkazom novým, o ktorého existencii sa dozvedel až po nahliadnutí do súdneho spisu tunajšieho súdu sp.zn. 29C/56/2021 dňa 13.10.2022.

Žalovaný má za to, že Žalobcovia konali vyslovene účelovo a zištne, keď súdu od počiatku neuviedli podstatnú skutočnosť pre rozhodnutie, a síce, že im bol priznaný nárok na reštitúciu. Vo vzťahu k reštitučnému konaniu sa obmedzovali výlučne len na skutočnosť, že reštitučné konanie je prerušené (k čomu došlo na ich vlastný podnet). Ak by totiž súdu predložili rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Sp/2/2010, nemusel súd vykonávať rozsiahle dokazovanie a vyporiadavať sa početnými argumentmi strán sporu.

Žalovaný je toho názoru, že keby súd vykonal uvedené dôkazy osvedčujúce, že Žalobcom patril reštitučný nárok, musel by súd žalobu Žalobcov zamietnuť v celom rozsahu, nakoľko by bolo zrejme, že z ich strany došlo k obchádzaniu reštitučného zákonodarstva. Právne inštitúty ako žiadosť o priznanie reštitučného nároku podľa reštitučných zákonov, alebo určovaciu žalobu nie je možné využívať len tak „pre istotu“ popri podaní určovacej žaloby a vyčkávať, ktorá alternatíva dopadne pre žalobcov výhodnejšie.

Žalobcovia ďalej namietajú, že subjektívna lehota na podanie žaloby na obnovu konania mala Žalovanému začať plynúť dňom doručenia rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 16Co/15/2018-856 zo dňa 21.01.2019, z ktorého sa mal Žalovaný dozvedieť, že konajúci súd nemal vyhodnotiť označené rozhodnutia. Subjektívna lehota však začína plynúť dňom, kedy sa legitimovaný subjekt mohol dozvedieť o dôvode obnovy, alebo odo dňa, keď ho mohol uplatniť. Tento deň však nastal až momentom oboznámenia sa Žalovaného s existenciou rozhodnutí Obvodného pozemkového úradu v Prešove a Krajského súdu v Prešove. Navyše, subjektívna lehota nemohla začať plynúť skôr ako lehota objektívna, ktorá je naviazaná na právoplatnosť napádaného rozhodnutia.

Objektívna lehota v danom prípade začala plynúť dňa 20.08.2020, t.j. momentom právoplatnosti napádaného rozhodnutia. Nie je pravdou, že by „oneskorenie“ vyznačenia právoplatnosti na napádanom rozhodnutí bolo spôsobené vydaním opravného uznesenia, ako sa domnievajú Žalobcovia ale skutočnosťou, že súd musel doručovať rozhodnutia vo veci samej všetkým stranám sporu. Skôr ako 20.08.2020 nemohli rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn. 28C/113/2011-793 zo dňa 25.10.2017 a Krajského súdu v Prešove sp.zn. 16Co/15/2018 – 856 zo dňa 21.01.2019 nadobudnúť právoplatnosť.

Odhliadnuc od toho, že rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 16Co/15/2018 – 856 zo dňa 21.01.2019 bol vydaný voči mŕtvemu a ide podľa teórie práva o paakt, nie je prípustné, aby akékoľvek rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť skôr, ako bolo doručené všetkým stranám sporu.

Nakoľko právoplatnosť nadobudlo napadnuté rozhodnutie dňa 20.08.2020, trojročná objektívna lehota na podanie žaloby na obnovu konania uplynie až 20.08.2023. Žalovaný je toho názoru, že žaloba na obnovu konania je podaná včas, je dôvodná a preto by jej súd mal vyhovieť.

4. Žalobcovia v duplike uviedli:

Hneď v úvode, vzhľadom k namietaným pochybnostiam žalovaného o pripojení, či nepripojení reštitučných spisov príslušným správny orgánom k spisovej značke 28C a jeho nemožnosti sa s príslušnými spismi a dôkazmi oboznámiť a následnej pochybnosti o navrátení spisov správny orgán dňa 22.03.2023, predkladám listinné dôkazy, ktoré sa nachádzajú v súdnom spise č.k. 28C/113/2011, s ktorými sa samozrejme žalovaný mal možnosť dávno zoznámiť, keďže sa v spise nachádzajú od roku 2012.

Písomnú žiadosť žalovaného Xylo Machinery SK, spol. s r.o. (resp. jeho právneho predchodcu) zo dňa 9.3.2012 som už súdu predložila, avšak predkladám ju opätovne, aby bolo zrejmé, že požiadavke žalovaného na vykonanie dôkazov bolo bezodkladne dňa 22.03.2012 vyhovené.

Ako dôkaz súdu predkladám písomné podanie Obvodného pozemkového úradu Prešov zo dňa 22.03.2012, ktoré je taktiež súčasťou spisu č.k. 28C/113/2011, ktorým správny orgán predložil súdu k vyššie uvedenej spisovej značke spis č. 1447/92 v rozsahu 32 listov a spis č. 2012/00195 v rozsahu 230 listov.

Z predložených listín je nesporné a nespochybniteľné, že na žiadosť samotného žalovaného boli reštitučné spisy správny orgánom predložené a že boli súčasťou súdneho spisu č.k. 28C/113/2012.

Zároveň predkladám súdu písomné podanie konajúceho súdu zo dňa 22.3.2023 adresované Okresnému úradu Prešov, odboru pozemkovému a lesnému týkajúce sa vrátenia spisov č. 1447/92 v rozsahu 32 listov a spis č. 2012/00195 v rozsahu 230 listov.

Ak sa podľa žalovaného javilo pochybným, že by mali byť uvedené spisy č. 1447/92 v rozsahu 32 listov a spis č. 2012/00195 v rozsahu 230 listov pripojené k spisu 28C, tak sa domnievam, že teraz už žalovaný nemôže poprieť existenciu týchto podaní a ani nemôže spochybňovať to, že by uvedené spisy neboli súčasťou spisu č.k. 28C/113/2011.

Považujem za potrebné zdôrazniť, že žalovaný už v pôvodnom konaní musel mať a aj mal vedomosť o tom, že súd vyhovel jeho návrhu na pripojenie reštitučných spisov príslušným správny orgánom, ktoré následne tvorili súčasť spisu 28C a s ktorým sa mohol oboznámiť. Preto jeho tvrdenie, že sa až po nahliadnutí do súdneho spisu č. 29C/56/2021 dňa 13.10.2022 dozvedel o existencii rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu Prešov a rozhodnutia Krajského súdu Prešov č.k. 6Sp/2/2010 nemôže obstať a ani nemôže byť pravdivé a je tvrdením zavádzajúcim.

Aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení č.k. 6Cdo 169/2020 zo dňa 28.10.2020, ktorým bolo dovolanie žalovaného zamietnuté, na strane 22 konštatuje : ...“ Jeho originál sa nachádza v pripojenom spise Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 6Sp/2/2010 (v rámci príloh uplatneného reštitučného nároku na Obvodnom pozemkovom úrade Prešov), na čo poukazovala právna zástupkyňa žalobcov na pojednávaní dňa 3. apríla 2017 „.

Pozornosti žalovaného zrejme uniklo (tak ako jeho pozornosti unikli aj iné listinné dôkazy nachádzajúce sa v spise 28C), že na ústnom pojednávaní konanom dňa 3.4.2017 vypočúvaná svedkyňa uvádzala, že správny orgán vo veci reštitučného nároku konanie začal, vo veci bolo aj rozhodnuté, ale Krajský súd v Prešove toto rozhodnutie zrušil a tak správny orgán konanie prerušil, vzhľadom na súdne konanie o určenie vlastníckeho práva. Následne sám žalovaný predložil návrh na prerušenie súdneho konania, súd však jeho návrh uznesením zo dňa 26.4.2017 zamietol, keď mal za to, že doposiaľ neskončené konanie vedené na správny orgáne, nebráni súdu pokračovať v konaní a poukázal na nález Ústavného súdu SR č.k. II. ÚS 249/2011.

Pokiaľ ide o dôvod obnovy konania podľa § 397 písm. a/ CSP musí ísť o dôkaz, ktorý je pre stranu sporu v porovnaní s pôvodným konaním „nový „. Možno povedať, že v danej veci dôkazy, o ktoré opiera žalovaný návrh na obnovu konania t.j. rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v Prešov zo dňa 4.12.2009 a rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č.k. 6Sp/2/2010 nie sú a ani nemôžu byť pre žalovaného „ novými „ dôkazmi, v porovnaní s pôvodným konaním a to jednak z dôvodu, že tieto boli predložené do súdneho spisu už v roku 2012 a boli oboznamované aj na ústnom pojednávaní dňa 3.4.2017 za prítomnosti právneho zástupcu žalovaného. Teda žalovaný svoju vedomosť o týchto dôkazoch skôr ako dňa 13.10.2022 nemôže poprieť.

Ak by bol býval nahliadol do súdneho spisu, isto by bol objavil listiny, na ktoré poukázali žalobcovia, ktorých existenciu žalovaný popiera a to žiadosť žalovaného zo dňa 09.03.2012 a písomné podanie Obvodného pozemkového úradu v Prešove zo dňa 22.3.2012, na zápisnicu z pojednávania zo dňa 3.4.2017, na uznesenie konajúceho súdu na č.l. 739, ktorým zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania, na uznesenie NS SR č.k. 6Cdo 169/2020 a upozornenie na strane 22 na pripojený reštitučný spis a v neposlednom rade na písomné podanie súdu zo dňa 22.3.2023 a nebol by musel svojimi vyjadrenia skresľovať skutočnosti a spochybňovať niečo, čo je nespochybniteľné a dostatočne listinnými dôkazmi preukázané.

Dovoľujem si poukázať na uznesenie Najvyššieho súdu SR č.k. 3Cdo 98/2011, ktorom dovolací súd uviedol: Jedným z predpokladov procesnej prípustnosti návrhu na obnovu konania, na ktoré sa zameriava súd v prvej z uvedených fáz, je medziiným existencia skutočností, rozhodnutí alebo dôkazov, ktoré ten, kto navrhuje obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, a ďalej možnosť vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní. V oboch prípadoch je procesná prípustnosť tohto mimoriadneho opravného poriadku podmienená tým, že ten kto navrhuje obnovu konania, nemal žiaden podiel na tom, že sa v konaní nemohli použiť skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, prípadne, že sa nemohli vykonať dôkazy. Táto podmienka nie je splnená, ak určitá skutočnosť, rozhodnutie alebo dôkaz existoval už v pôvodnom konaní a ten, kto navrhuje obnovu konania, o ich existencii vedel a mal aj dostatok podkladov potrebných na ich označenie a na splnenie svojej dôkaznej povinnosti. „Ďalej súd uviedol, že v zmysle uvedeného je z pohľadu dovolacieho súdu plne opodstatnená argumentácia súdov nižších stupňov, že žalovaný už v pôvodnom konaní mal vedomosť o konaní pred Okresným úradom v Poprade. Vedel, ktorý orgán v akej veci, s akými účastníkmi a pod akou spisovou značkou vedie toto konanie... Podľa právneho názoru dovolacieho súdu je v tomto zmysle rozhodujúca sama existencia spisu a procesná možnosť označiť ho za dôkaz, nie konkrétne rozhodnutie tvoriace jeho súčasť a otázka, či žalovaný o tomto rozhodnutí vedel alebo nie.

Aj vo veci 28C je nesporná existencia spisov správneho orgánu – Obvodného pozemkového úradu Prešov aj spisu Krajského súdu v Prešove ako súčasti reštitučných spisov, ktoré sám žalovaný ako dôkaz označil, súd tento dôkaz zabezpečil, aj sa týmto dôkazom venoval a z tohto pohľadu nie je podstatné a dôležité či žalovaný o rozhodnutiach tvoriacich súčasť spisu správneho orgánu vedel alebo nevedel.

To, že sa žalovaný dozvedel o rozhodnutiach správneho orgánu a Krajského súdu v Prešove na pojednávaní konanom dňa 17.10.2022 (ako uviedol v žalobe pod bodom 12 resp. dňa 13.10.2022) vo veci vedenej pod č.k. 29C/56/2021 je len jeho tvrdením, avšak skutočnosť je iná, pretože súd prvej inštancie otázke uplatneného reštitučného nároku venoval pozornosť, vec právne posúdil s prihliadnutím na túto skutočnosť, odvolací súd taktiež vo veci vyslovil právny názor k otázke reštitučného nároku a preto nie je naplnené ust. § 397 písm. a/ CSP pre povolenie obnovy konania.

V zmysle § 403 ods. 1 CSP žaloba na obnovu konania sa podáva v lehote troch mesiacov, odkedy sa ten, kto podal žalobu na obnovu konania mohol dozvedieť o dôvode obnovy, alebo odo dňa, keď ho mohol uplatniť. Zákonom stanovená subjektívna lehota začala plynúť od okamihu zistenia dôvodu, keďže o skutočnostiach významných pre povolenie obnovy konania žalovaný mohol dozvedieť a mohol ich uplatniť od okamihu doručenia rozhodnutia Krajského súdu v Prešove č.k. 16Co/15/2018, pretože už v tom čase mu mohlo byť zrejmé, že konajúce súdy neprihliadali na rozhodnutia (podľa jeho názoru), ktoré boli súčasťou reštitučných spisov tvoriacich súčasť súdneho spisu č. k. 28C/113/2011. Nemožno začiatok plynutia 3 – mesačnej subjektívnej lehoty odvodzovať od okamihu, kedy sa žalovaný dozvedel o rozhodnutiach správneho orgánu Obvodného pozemkového úradu Prešov a Krajského súdu v Prešove, ale od okamihu keď sa o ňom mohol dozvedieť (znenie § 403 ods. 1 CSP).

Považujem za dôležité uviesť aj to, že pôvodní žalobcovia žiadali v konaní 28C určiť, že sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností každý v podiele 1 k celku. Každý zo žalobcov ako podielových spoluvlastníkov sa domáhal podanou žalobou určenia svojho (relatívne samostatného) vlastníckeho práva v podiele 1 k celku, mohol tak urobiť každý samostatnou žalobou, alebo spôsobom ako to urobili žalobcovia t.j. že podali jednu žalobu. Každý spoločník v takomto spoločenstve je činný alebo nečinný len sám za seba a účinky jeho procesnej činnosti alebo nečinnosti sa týkajú len jeho samotného. Každý zo samostatných žalobcov môže žalobu zmeniť alebo zobrať späť. Preto vo vzťahu ku každému môže ten istý rozsudok nadobudnúť právoplatnosť v iný deň. Objektívna lehota žalovanému začala plynúť odo dňa 22.3.2019 t.j. nadobudnutia právoplatnosti rozsudku Krajského súdu č. 16Co/15/2018.

Teda tak ako som uviedla v prvom vyjadrení žalovaný podal žalobu na obnovu konania voči mojim klientom (nepodal žalobu na obnovu konania proti žalobcovi v 7. rade F. I.) po uplynutí 3 – ročnej objektívnej lehoty, ktorá začala plynúť dňom nadobudnutia právoplatnosti rozsudku vo veci samej t.k. dňom 22.3.2019 (kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok voči žalobcom v 1. až 6. rade) a súčasne nebola dodržaná ani zákonom stanovená trojmesačná subjektívna lehota.

Ak by som aj pripustila to, čo uviedol žalovaný vo svojom vyjadrení na strane 4, že objektívna lehota začala plynúť dňom 20.8.2020 t.j. momentom právoplatnosti (podľa jeho názoru) napádaného rozhodnutia, v rámci ktorej by mala plynúť subjektívna lehota, tak k tomu uvádzam, že žalovaný už z uznesenia Najvyššieho súdu SR č.k. 6Cdo 169/2020 zo dňa 28.10. 2020 právoplatného dňa 3.12.2020 mohol mať vedomosť o pripojených reštitučných spisoch a teda najneskôr od právoplatnosti uznesenia NS SR č.k. 6Cdo 169/2020 mu začala plynúť subjektívna 3 – mesačná lehota. Táto mu však uplynula dňa 03.03.2021.

Nezdieľam však právny názor vyslovený žalovaným o plynutí subjektívnej lehoty v rámci 3 – ročnej objektívnej lehoty.

K plynutiu subjektívnej 3 – mesačnej lehoty považujem za potrebné uviesť aj to, že lehota nezačína plynúť od momentu kedy sa žalovaný dozvedel o skutočnostiach, rozhodnutiach alebo dôkazoch, ktoré bez svojej viny v pôvodnom konaní nemohol použiť, ale začína plynúť od momentu, kedy sa mohol o týchto skutočnostiach dozvedieť.

Žalovanému však začala plynúť tak 3 – ročná objektívna lehota ako aj 3 – mesačná subjektívna lehota podstatne skôr ako uvádza v žalobe žalovaný . Objektívna lehota začala plynúť dňa 22.3.2019, dňom právoplatnosti rozsudku KS Prešov č.k. 16Co/15/2018 a subjektívna lehota mu začala plynúť momentom prevzatia tohto rozsudku t.j. dňa 11.3.2019.

V súvislosti s vyššie uvedeným upriamujem pozornosť súdu na uznesenie Ústavného súdu SR č. III. ÚS 285/2015 z 10. júna 2015, ktorý uviedol: „ Ak dôvodom obnovy občianskoprávneho konania je rozhodnutie odvolacieho súdu, na vyhlásení ktorého sa sťažovateľ zúčastnil, tak subjektívny moment „ dozvedenia sa „ o dôvode obnovy civilného konania nastáva v momente vyhlásenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Od tohto momentu sa počíta začiatok plynutia subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania . Podstatou subjektívnosti lehoty totiž je, že sa začiatok jej plynutia odvodzuje od subjektívneho momentu t.j. od momentu , kedy subjekt, na ktorý sa právna norma viaže , subjektívne vnímal určitú skutočnosť vonkajšieho sveta. Zákonodarca v znení právnej normy ani v prípade, že dôvodom obnovy konania je rozhodnutie , neviaže začiatok jej plynutia na moment nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia , ktoré môže byť dôvodom obnovy, na rozdiel od lehoty objektívnej, ktorú jednoznačne v znení ustanovenia § 230 ods. 2 OSP na moment právoplatnosti viaže .“

Podobne ust. § 403 ods. 2 CSP viaže moment plynutia objektívnej lehoty na nadobudnutie právoplatnosti rozhodnutia, ktoré je dôvodom obnovy, avšak v ods. 1 to tak nie je, zvlášť to zvyrazňuje konkrétne znenie „ mohol sa dozvedieť „, pričom v danom prípade sa mohol žalovaný dozvedieť o dôvodoch uvedených v § 397 písm. a / CSP dňom prevzatia rozsudku Krajského súdu v Prešove a to dňa 11.3.2019.

Nemožnosť použiť skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy bez svojej viny v pôvodnom konaní (§ 228 ods. 1 písm. a OSP) sa rozumie nemožnosť vykonať dokazovanie v súdnom konaní alebo nemožnosť označiť či predložiť tieto skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy účastníkom konania voči súdu. Nejde o prípady nevykonania možného dokazovania súdom o týchto skutočnostiach, rozhodnutiach a dôkazoch , ktoré účastníci konania označili, avšak súd ich nepokladal za rozhodujúce, a preto sa k ich dokazovaniu neprikróčilo (R 19/1975) .

Na záver uvádzam, že ani rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v Prešove zo dňa 4.12.2009 a ani rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č.k. 6Sp/2/2010 nie sú ani novými skutočnosťami, ani novými rozhodnutiami a ani novými dôkazmi, tieto rozhodnutia boli súdu konajúcemu v pôvodnom konaní známe, boli súčasťou súdneho spisu, do ktorého boli správnym orgánom predložené na žiadosť samotného žalovaného, takže žalovaný nemôže tvrdiť, že nadobudol o nich vedomosť až v konaní č.k. 29C/56/2021 a teda pre povolenie obnovy konania nie je naplnené znenie zákonného ustanovenia § 397 písm. c/ CSP.

5. Podľa § 397 písm.a) C.s.p. - Proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

5.1. Skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy nemohla strana oprávnená na podanie žaloby na obnovu konania v zmysle § 400 CSP bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní. Otázka viny sa v tomto prípade posudzuje zo striktno procesného hľadiska. Napriek tomu, že skutočnosti a dôkazy objektívne v čase pôvodného konania existovali, strana z procesného hľadiska nezavinila, že sa súd s nimi nemohol oboznámiť. Spravidla pôjde o prípady, keď strana o existencii skutočností alebo dôkazov nevedela. Aby bola obnova konania prípustná, musí ísť vždy o skutočnosti a dôkazy, ktoré tu existovali už počas pôvodného konania, v zmysle judikatúry do vyhlásenia rozsudku. Pri rozhodnutiach, ktorých existencia bude dôvodom obnovy konania, pôjde o dve skupiny rozhodnutí. Jednak to budú rozhodnutia, ktoré

strana bez svojej procesnej viny nemohla použiť v pôvodnom konaní, napriek tomu, že reálne existovali, a jednak rozhodnutia nové, také, ktoré boli prijaté až po právoplatnom rozhodnutí veci. Druhý prípad predstavuje neskoršie rozhodnutie o prejudiciálnej otázke, ktorú súd v pôvodnom konaní posúdil inak. Ak súd prejudiciálne posúdi otázku, o ktorej nemôže sám rozhodovať, a po právoplatnom skončení tohto konania orgán, do ktorého právomoci prejudiciálna otázka patrí, túto otázku posúdi odchyľne, pôjde o typický prípad dôvodu obnovy konania podľa § 397 písm. a).

6. Relevantná judikatúra

Podľa R 19/1975 - Nemožnosťou použiť skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy bez svojej viny v pôvodnom konaní [§ 228 ods. 1 písm. a) OSP] sa rozumie nemožnosť vykonať dokazovanie v súdnom konaní alebo nemožnosť označiť či predložiť tieto skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy účastníkom konania voči súdu. Nejde o prípady nevykonania možného dokazovania súdom o tých skutočnostiach, rozhodnutiach a dôkazoch, ktoré účastníci konania označili, avšak súd ich nepokladal za rozhodujúce, a preto sa k ich dokazovaniu neprikročilo.

Podľa NS SR sp. zn. 2 Cdo 96/2008 - Súd musí v konaní o návrhu na obnovu konania prihliadať aj na to, prečo účastník nespĺnil v pôvodnom konaní povinnosť tvrdenia. Pokiaľ účastník zo svojej viny neuplatnil určitú skutočnosť v pôvodnom konaní, je vylúčený aj s dôkazmi, ktoré majú túto skutočnosť preukázať. Podľa NS SR sp. zn. 4 Cdo 18/2010: Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu prvého stupňa alebo odvolacieho súdu. Skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy môžu byť dôvodom obnovy konania v zmysle citovaného ustanovenia len vtedy, ak ich účastník, ktorý obnovu navrhuje, nemohol bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní (sú pre účastníka v porovnaní s pôvodným konaním „nové“) a súčasne môžu preňho prívodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

Je predpokladom obnovy konania podľa ustanovenia § 228 ods. 1 písm. a) OSP, aby dôkazy, ktoré tu v dobe pôvodného rozhodovania už existovali, nemohol účastník bez svojej viny použiť. Použitie dôkazu zo strany účastníka spočíva v tom, či účastník splnil zákonom mu uloženú povinnosť (§ 101 ods. 1 O.s.p.) prispieť k tomu, aby bol dosiahnutý účel konania predovšetkým tým, že pravdivo a úplne označí všetky potrebné dôkazné prostriedky.

Okolnosť, či súd tieto dôkazy vykonal a či z nich vyvodil zistenie skutkového stavu pre svoje rozhodnutie, neznamená možnosť alebo nemožnosť účastníka použiť dôkazy v konaní.

Pri inom výklade znenia, obsahu a účelu ustanovenia § 228 ods. 1 písm. a) OSP by sa totiž cestou obnovy konania mohol domáhať revízie právoplatne skončeného súdneho konania každý účastník, ktorého dôkazným návrhom nebolo vyhovené, hoci súd tieto dôkazy (právom či neprávom) nepovažoval za rozhodujúce a preto ich nevykonal. Takto by obnova konania plnila účel dovolacieho konania. Každý z týchto mimoriadnych opravných prostriedkov je však Občianskym súdnym poriadkom upravený odlišne, i keď ich spoločným účelom je náprava nesprávneho právoplatného rozhodnutia.

7. Podľa § 403 C.s.p.

(1) Žaloba na obnovu konania sa podáva v lehote troch mesiacov, odkedy sa ten, kto podal žalobu na obnovu konania, mohol dozvedieť o dôvode obnovy, alebo odo dňa, keď ho mohol uplatniť.

(2) Žaloba na obnovu konania sa podáva najneskôr v lehote troch rokov od právoplatnosti rozhodnutia. Podľa § 413 ods.1 C.s.p.

Súd uznesením odmietne žalobu na obnovu konania, ak

- a) bola podaná oneskorene,
- e) je zjavne nedôvodná.

8. V podanej žalobe na obnovu konania žalovaný tvrdí, že sú tu skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v predchádzajúcom konaní a ktoré by mohli pre neho prívodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Vychádzajúc však z obsahu podanej žaloby na obnovu konania treba upresniť, že tvrdením o existencii reštitučného spisu, v ktorom sa nachádza rozhodnutie pozemkového úradu, ktorým bolo reštitúcii žalobcov vyhovené a o existencii rozhodnutia Krajského súdu v Prešove (ktorý v správnom konaní síce toto rozhodnutie zrušil, ale jeho podstatu spočívajúcu v tom, že právni predchodcovia žalobcov sú oprávnení reštituenti v odôvodnení odobril) sa žalovaný snaží presadiť nesprávnosť rozhodnutia, ktoré napáda dôvodom obnovy a to z hľadiska jeho právneho posúdenia pri riešení otázky stretu reštitučných predpisov so všeobecnými normami na ochranu vlastníckeho práva. Takýto dôvod obnovy konania však zákon nepripúšťa, pretože ide vlastne o nesúhlas s právnym posúdením veci a tento nesúhlas mal byť pretavený do inak formulovaného odvolania a dovolania čo koniec koncov vyplýva aj z rozhodnutia Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS/96/2022-23 zo dňa 24.02.2022, ktorým bola ústavná sťažnosť žalovaného odmietnutá, pričom ústavný súd

v bode 25. odôvodnenia uviedol, že výsledok civilného sporu musí zodpovedať jej spôsobu akým si strany sporu svoje práva uplatňujú alebo bránia. Výsledok sporu nemusí byť vždy správny v rovine materiálnej, keďže musí zodpovedať aj rovine formálnej – procesnej, ktorej súčasťou je aj to akým spôsobom je v priebehu procesu prostredníctvom tvrdení, návrhov a opravných prostriedkov prezentovaná skutková a právna podstata sporu. V bode 25. odôvodnenia ústavný súd ďalej dodal, že: „Sťažovateľka právne otázky v súvislosti s nadobudnutím časti pozemkov z konkurzu so skutočnosťou, že žalobcom patril reštitučný nárok a predovšetkým s možnosťou nadobudnutia vlastníckeho práva v dôsledku dlhodobej dobromyseľnej držby však predmetom dostatočne substancovanej procesnej obrany sťažovateľky v dovolaní neurobila. K tomu došlo nielen v dôsledku toho, že niektoré z týchto otázok vôbec v dovolaní nezazneli, ale aj tým, že ich podstatná časť nebola predmetom dovolania z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia, ale z dôvodu znemožnenia uskutočňovania procesných práv nedostatočným odôvodnením súdneho rozhodnutia. Dostatočnosť odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu nemožno stotožňovať s jeho správnosťou. Toto zistenie však ústavnému súdu neumožňuje, aby tie právne otázky, ktoré neboli predmetom dovolacej námietky nesprávneho právneho posúdenia rozhodol namiesto najvyššieho súdu a tak sa stal neobmedzenou štvrtou inštanciou všeobecného súdnictva.“

8.1. Aj z citovanej časti uznesenia Ústavného súdu SR, teda považuje súd za nesporné, že žalobou na obnovu konania sa žalovaný snaží zvrátiť právne posúdenie právoplatne skončenej veci z dôvodov, ktoré nedostatočne substancoval a nedostatočne razantne uplatňoval v rámci opravných prostriedkov. Takýto prístup však nemožno tolerovať, pretože by sa ním obchádzala podstata obnovy konania a naopak robilo by sa z obnovy konania akési ďalšie dovolacie konanie v réžii okresného súdu, čo civilný sporový poriadok žiadnym spôsobom neumožňuje.

8.2. Nespokojnosť s rozhodnutím okresného a krajského súdu ako aj s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR pri riešení otázky stretu reštitučného nároku žalobcov resp. ich právnych predchodcov a všeobecnej úpravy ochrany vlastníckeho práva prostredníctvom Občianskeho zákonníka, tak žalovaný nemôže prekryvať tým, že tvrdí, že v rámci iného konania sa dozvedel o dôkazoch, ktoré mu neboli zrejme v pôvodnom konaní a ktoré by, teda v jeho prospech ako nové a zásadné mali priniesť priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

9. Súd sa najprv zaoberal otázkou splnenia subjektívnej a objektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania. Pokiaľ ide o objektívnu lehotu táto plynie od právoplatnosti rozsudku, ktorým bola právna vec medzi stranami sporu skončená. Súd súhlasí s právnym zástupcom žalobcov, že rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 16Co/15/2018-856 zo dňa 21.01.2019 nadobudol právoplatnosť dňa 11.03.2019 s výnimkou žalobcu F. I., ktorý bol zastúpený PaeDr. G. M. a voči ktorému rozsudok vo veci samej nadobudol právoplatnosť dňa 20.08.2020.

9.1. Tento záver robí súd na základe toho, že konanie o určenie spoluvlastníckeho práva je konaním, kde žalobcovia, z ktorých sa každý domáha určenia vlastníctva k určitému spoluvlastníckemu podielu sú samostatnými účastníkmi. Nejde u nich o nerozlučné spoločenstvo a preto rozsudok môže dopadnúť rôzne voči každému z nich a na základe uvedeného aj rozsudok nadobúda právoplatnosť voči každému z nich osobitne, pretože u každého zo žalobcov išlo o samostatnú vec spojenú do jedného konania, pričom odvolanie podané niektorých zo žalobcov by nemalo vplyv na právne postavenie žalobcu, ktorým by odvolanie podané nebolo. Každý zo žalobcov mohol teda žalobu podať samostatne.

Už z toho, že o založení procesného spoločenstva medzi solidárnymi dlžníkmi rozhoduje iba vôľa veriteľa (pôjde o tzv. dobrovoľné spoločenstvo), vyplýva záver o samostatnosti spoločníkov (NS SR sp. zn. 6Cdo/544/2015).

9.2. Vyššie uvedené znamená, že vo vzťahu k lehote 3 rokov od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku, ktorý sa napáda, uplynula objektívna lehota s výnimkou terajších žalobcov 4., 5., 6, ktorí sú právnymi nástupcami práve po pôvodnom žalobcovi P. I., voči ktorému sa rozsudok stal právoplatný až dňa 20.08.2020. Žaloba o obnovu konania voči žalobcom 1., 2. a 3. je tak odmietnutá pre jej oneskorenosť.

9.3. Pokiaľ ide o otázku subjektívnej lehoty, táto do úvahy ani neprichádza, pretože dôkazy, o ktorých žalovaný tvrdí, že sú novými dôkazmi, ohľadne ktorých mu nebolo nič známe v pôvodnom konaní, takými to nie sú a súd teda uvedie z pôvodného spisu viacero listín, z ktorých je zjavné, že žalovanému bolo resp. muselo byť zjavné, že okrem súdneho konania tykajúceho sa určenia vlastníctva k sporným pozemkom prebieha resp. je dočasne prerušené aj reštitučné konanie a mal sa tak viac zamerať na to, aby dostal úplnú odpoveď na vyriešenie stretu reštitučného a všeobecného zákonodarstva. Súd nesúhlasí so žalovaným v tom zmysle, že otázku vzťahu reštitúcie a všeobecného zákonodarstva zužuje na oboznámenie sa s rozhodnutím Pozemkového úradu a Krajského súdu v Prešove, ktoré vo

svojom návrhu uviedol, pretože podstata tejto otázky je všeobecnejšia a to aký vplyv mohlo mať vedené reštitučné konanie na konanie o určenie vlastníckeho práva.

9.4. Z pôvodného spisu sp. zn. 28C/113/2011 vyplynulo

Ř č.l. 43 - právny zástupca žalovaného uviedol: „Ja len chcem uviesť, že navrhovatelia si uplatnili svoje nároky na pozemkovom úrade podľa zákona č. 229/91 Zb. Chceme poukázať na to, že sa tu opomína to, že tieto pozemky prešli na štát, či už bez právneho dôvodu alebo nie, ale ak bez právneho dôvodu, tak bol dôvod postupovať podľa reštitučných zákonov, podľa špeciálneho zákona nie podľa občianskeho zákonníka, tak ako to ustálila judikatúra.“

Ř č.l. 48 - pripis právneho zástupcu žalovaného adresovaný Okresnému súdu Prešov s názvom „Doplnenie návrhu na dokazovanie“, v ktorom sa uvádza „ Po preštudovaní zápisnice z pojednávania som sa dozvedel, že vraj na pozemkovom úrade je vedené reštitučné konanie navrhovateľov, ktoré je prerušené do skončenia tohto konania. Vzhľadom k tomu, že uplatnenie reštitučných nárokov prebiehalo v roku 1991 a následne nie je nám známe o aké konanie ide a prečo je z dôvodu tohto súdneho sporu prerušené až teraz, preto navrhujeme doplniť dokazovanie oboznámením sa so všetkými reštitučnými spismi žalobcov na Pozemkovom úrade v Prešove z dôvodu, že si uplatňujú aj reštitúciu aj vlastnícke právo. Je nám z korešpondencie známe, že tieto nároky si uplatnili ešte v roku 1991 a nasl. Je potrebné ustáliť, že čo je predmetom reštitúcie a čo je predmetom žaloby. Preto ako dôkaz navrhujeme vyžiadať a pripojiť všetky spisy žalobcov, ktorými si uplatnili svoje reštitučné nároky. “

Ř č.l. 53 - výzva Okresného súdu Prešov adresovaná Obvodnému pozemkovému úradu Prešov, ktorým je tento žiadaný, aby súdu v lehote do konca marca 2012 predložil všetky reštitučné spisy žalobcov a to od roku 1991 doposiaľ.

Ř č.l. 69 - pripis Obvodného pozemkového úradu Prešov adresovaný Okresnému súdu Prešov, v ktorom sa uvádza „V prílohe listu Vám na základe žiadosti zo dňa 14.03.2012 zasielame úplné žurnalizované spisy vo veci uplatnených reštitučných nárokov žiadateľov H. I., P. I., F. I., H. I. a C. C. K. I. na pozemky v k. ú. B. a to :

1. Spis č. 1447/92 v rozsahu 32 listov – nárok uplatnený podľa zákona o pôde č. 229/91 Zb

2. Spis č. 2012/00195 v rozsahu 230 listov - nárok uplatnený podľa zákona NR SR č. 503/2003 Z.z.

Ř č.l. 74 - rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu Prešov o prerušení konania podľa § 29 ods. 1 zákona č. 71/1967 Z.z. o správnom konaní zo dňa 28.07.2011 pod č. OPU – 2011/00240 – 46 – ŠK, z ktorého vyplýva, že žalobcovia (resp. ich právni predchodcovia) si podaním zo dňa 03.03.2024 uplatnili podľa zákona č. 503/2003 Z.z. reštitučný nárok. Následne ich právna zástupkyňa doložila fotokópie žalôb o určenie vlastníckeho práva, preto sa toto správne konanie prerušuje.

Ř č.l. 109 - podanie P. I. zo dňa 01.03.2004 adresované Obvodnému pozemkovému úradu Prešov s názvom „Uplatnenie nároku na navrátenie vlastníctva v zmysle zákona č. 503/2003 Z.z.“, kde si ako oprávnená osoba spolu s ďalšími príbuznými uplatňujú reštitučný nárok na pozemky, ktoré boli predmetom konania a ktoré nadobudli ich právni predchodcovia prídelom od bývalého vlastníka H. H..

Ř č.l. 483 - odvolanie žalovaného voči rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 28C/13/2011 zo dňa 19.11.2024, v ktorom sa uvádza „ Žalobcovia, t.j. dedičia ako oprávnené osoby si uplatnili reštitučný nárok v súlade s ust. § 229/1991 Zb. V odôvodnení rozhodnutia sa nenachádza ani veta ohľadom reštitúcie žalobcov. Prvostupňový súd sa vôbec nezaoberal otázkou, či je možné takýto nárok si uplatniť mimo reštitučných predpisov. Vo svojom odôvodnení sa nezaoberal otázkou, či určenie vlastníckeho práva fyzických osôb, ktoré stratili držbu v rozhodnej dobe v súlade s reštitučnými predpismi bez udania právneho dôvodu nepodlieha reštitučným predpisom. Vôbec, napriek poukázaniam stretu všeobecného a špeciálneho zákona. Existencia špeciálneho zákona vylučuje použitie zákona všeobecného. Riešenie vo všeobecnom predpise je možné iba vtedy, ak chýba špeciálna úprava v špeciálnom zákone. Nárok na reštitúciu, ktorý bol v rozhodnom období štátom prevzatý bez právneho dôvodu, bol priznaný zákonom o pôde a to konkrétne ust. § 6 ods.1 písm.p.) Tento predpis treba použiť hlavne tam, kde došlo k zastavaniu nehnuteľnosti. Žalovaný poukazuje na to, že nie je možné v danom prípade obchádzať zmysel a účel reštitučného zákonodarstva. “

Ř č.l. 531 - uznesenie Krajského súdu v Prešove č.k. 16Co/2/2015-528 zo dňa 25.01.2016, ktorým bol zrušený rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 28C/113/2011-475 zo dňa 19.11.2014, pričom v rámci jeho odôvodnenia sa uvádza „ Naviac v odôvodnení rozhodnutia chýbajú úvahy vo vzťahu k tomu ako sa súd prvého stupňa vysporiadal so skutočnosťou, že si navrhovatelia k predmetným nehnuteľnostiam uplatnili reštitučný nárok podľa zákona č. 229/1991 zberky a neskôr aj podľa zákona č. 503/2003 Z.z. a to v kontexte zásady lex specialis derogat legi generali.“

Ř č.l. 536 – 540: vyjadrenie žalobcov, ktorí okrem iného uvádzajú „Z rovnakých dôvodov neobstojí ani argumentácia krajského súdu podľa, ktorého s ohľadom na princíp, že tam kde existuje špeciálna právna úprava nemožno použiť úpravu všeobecnú a preto žaloba o určenie vlastníckeho práva nemožno

obchádzať účel a zmysel reštitučného zákonodarstva. Navrhovatelia sa podaním žaloby o ochranu vlastníckeho práva nepokúsili obchádzať reštitučné zákonodarstvo, ale iba využili zákonom ponúkanú možnosť domáhať sa ochrany nimi tvrdeného vlastníckeho práva procesne akceptovateľným spôsobom. Konanie pred správny orgánom Okresným úradom Prešov je prerušené do vyriešenia predbežnej otázky týkajúcej sa určenia vlastníckeho práva navrhovateľa k predmetu sporu.“

Ř č.l. 656 – 658: vyjadrenie žalovaného, v ktorom okrem iného uvádza „Žalovaný v súlade so závermi zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Prešove zo dňa 25.01.2016 upozorňuje, že v odôvodnení rozhodnutia chýbala úvaha vo vzťahu k tomu, ako sa prvoinštančný súd vysporiadal so skutočnosťou, že si navrhovatelia k predmetným nehnuteľnostiam uplatnili reštitučné nároky a to v kontexte zásady lex specialis derogat legi generali, preto žalovaný súhlasí so závermi odvolacieho súdu a preto navrhuje prerušiť vyššie uvedené konanie až do rozhodnutia okresného úradu - pozemkový a lesný odbor, ohľadom žiadosti žalobcov o reštitúcie.“

Ř č.l. 683 - uznesenie Okresného súdu Prešov č.k. 28C/113/2011 – 683, ktorým tento zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania z dôvodu vedeného reštitučného konania Okresným úradom Prešov, pozemkovým a lesným odborom ohľadne žiadosti žalobcov.

Ř č.l. 711 – 714: zápisnica o pojednávaní zo dňa 03.04.2017, na ktorej bol prítomný právny zástupca žalovaného a na ktorom svedkyňa O. J. zamestnaná na Okresnom úrade Prešov, odbore pozemkovom a lesnom uviedla „V zmysle zákona o reštitúcií č. 503/2003 Z.z. si žalobcovia resp. žiadatelia uplatnili reštitúciu legitímnym spôsobom v zákonnej lehote, ktorá bola aj preskúmaná a bolo vydané aj rozhodnutie, kedy bola priznaná štyrom deťom pôvodných vlastníkov náhrada s tým, že bolo rozhodnuté o pridelení náhradného pozemku. Ďalej uviedla čo sa týka tohto reštitučného nároku, tak mi sme začali vo veci, bolo aj rozhodnuté s tým, že im náhrada patrí. Krajský súd, ale zrušil toto rozhodnutie a my sme ďalej vo veci nekonali, keďže sa koná toto konanie vo veci samej a my sme svoje konanie prerušili.“ Ďalej svedkyňa uviedla, že na ich úrade bol uplatnený reštitučný nárok aj podľa zákona z roku 2003 a preto sa v reštitúcií pokračovalo a že v súčasnosti je u nich reštitučné konanie prerušené.

Ř č.l. 739 - uznesenie Okresného súdu Prešov, ktorým návrh žalovaného na prerušenie konania zamietla s tým, že sa v ňom uvádza, že na pojednávaní dňa 03.04.2017 žalovaný žiadal konanie prerušiť do rozhodnutia Okresného úradu Prešov, pozemkového a lesného odboru ohľadom žiadosti žalobcov o reštitúcie. V danom prípade mal súd za to, že toto nie je prekážka, ktorá by bránila v konaní pokračovať.

Ř č.l. 779 – 783: zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 25.09.2017 vyplýva, že v záverečnej reči právny zástupca žalovaného poukázal na to, že žalobcovia si uplatňujú reštitučné nároky spolu s vlastníckou žalobou súdnou cestou. Rovnako aj z odvolania žalovaného na č.l. 806 - 825 podaného voči rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 25.10.2017 vyplýva, že tento poukazuje na to, že popri žalobe o určenie vlastníckeho práva prebieha aj neskončené reštitučné konanie a zároveň poukazuje na nezrovnalosti týkajúce sa smrti H. H. ml.

Ř v rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 28C/113/2011-793 sa v odôvodnení na č.l. 797 v bode 32 odôvodnenia výslovne uvádza „že vo veci bola vypočítaná svedkyňa A. O. J. zamestnankyňa Okresného úradu Prešov, pozemkového a lesného odboru, ktorá k veci uviedla, že v zmysle zákona o reštitúciách č. 503/2003 si žiadatelia (žalobcovia) uplatnili reštitúciu legitímnym spôsobom v zákonnej lehote, ktorá bola preskúmaná a bolo vydané aj rozhodnutie, kedy bola priznaná štyrom deťom pôvodných vlastníkov náhrada s tým, že bolo rozhodnuté o pridelení náhradného pozemku. Robí sa to vtedy, keď sú tam zákonné prekážky o pridelení tohto pôvodného pozemku. Svedkyňa rovnako potvrdila skutočnosť, že H. H. ml. zomrel už v januári 1945 a ku konfiškácii jeho majetku došlo až v roku 1948. Ďalej z bodu 33 odôvodnenia vyplýva, že svedkyňa J. uviedla „Čo sa týka reštitučného konania, tak začali konanie a bolo rozhodnuté, že náhrada im patrí. Krajský súd však toto rozhodnutie zrušil a vo veci sa ďalej nekonalo, pretože konanie prerušili a to práve do ukončenia tohto sporu.“

Ř z rozhodnutia dovolacieho súdu a to Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/169/2022 zo strany 22. odôvodnenia vyplýva, že súčasťou spisu bol aj pripojený spis Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Sp/2/2010, čiže spis týkajúci sa uplatneného reštitučného nároku žalobcami.

10. Na základe vyššie uvedeného, tak súd návrh žalovaného na obnovu konania odmieta vo vzťahu k žalobcom s výnimkou právnych nástupcov po zomrelom P. I. ako oneskorene podaný a teda podaný po uplynutí 3 rokov od právoplatnosti rozsudku, ktorý sa návrhom na obnovu konania napáda a rovnako (vo vzťahu k všetkým žalobcom) žalobu žalovaného odmieta ako zjavne nedôvodnú, pretože tu neexistuje nový dôkaz, skutočnosť alebo rozhodnutie, ktoré by nebolo známe v pôvodnom konaní a ktoré by mohlo viesť k priaznivejšiemu rozhodnutiu pre žalovaného. Z oboznámeného spisu pôvodného konania považuje súd za nesporné, že tento obsahuje množstvo listín svedčiacich o tom, že žalovanému bolo zrejme, že v rámci konania je potrebné riešiť (a možno sa ním aj viac sústrediť) stret reštitučných

a všeobecných právnych predpisov a zároveň mu muselo byť zrejmé, že na Obvodnom pozemkovom úrade Prešov neskôr Okresnom úrade Prešov, odbore lesnom a pozemkovom sa vedie reštitučné konanie, ktorého prvé rozhodnutie bolo pozitívne v prospech žalobcov, avšak toto bolo zrušené rozhodnutím Krajského súdu v Prešove v rámci jeho preskúmania v správnom súdnictve s tým, že pokiaľ kladie žalovaný dôraz na to, že v samotnom tomto rozhodnutí krajského súdu bolo uvedené, že reštitučný dôvod je daný, tu treba zdôrazniť, že to bolo uvedené v rámci odôvodnenia zrušujúceho uznesenia, pričom záväzným je iba výrok. De lege lata stav vyplývajúci z tohto rozhodnutia bol teda taký, že zrušuje rozhodnutie Pozemkového úradu Prešov a vracia mu vec na nové konanie a rozhodnutie. Ak aj o konkrétnom znení uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Sp/2/2010 žalovaný nevedel, jeho obsah poznal z a) výpovede svedkyne J., b) zo zápisnice z pojednávania, na ktorom vypovedala, c) z rozsudku a pod., a potom to, že si toto rozhodnutie neprečítal alebo jeho kópiu nezabezpečil hoci bola súčasťou spisu resp. jeho príloh bol subjektívny nedostatok na jeho strane a preto toto rozhodnutie k dispozícii nemal z dôvodu jeho viny.

11. Vo vzťahu k bodu 25. žaloby týkajúcu sa okolností konfiškácie majetku H. H. ml. súd uvádza, že žalovaný sa vyhol tvrdeniam kedy tieto doklady získal a prečo ich nepredložil v pôvodnom konaní. Priaznivosť žalovaným predložených listín by mala spočívať v tom, že majú preukazovať nulitu rozhodnutia o konfiškácii. Žalovaný však sám uvádza, že rozhodujúce orgány mali istú vedomosť o nulite konfiškačného rozhodnutia.

10.1. Skutočnosť smrti H. H. mal. už v čase pred vydaním konfiškačného rozhodnutia však v pôvodnom konaní známe boli (str. 19 a 22 rozsudku OS Prešov č.k. 28C/113/2011 – 793), a preto nejde o nové skutočnosti, ktoré by mohli viesť k povolaniu obnovy konania a aj v tejto časti je žaloba minimálne nedôvodná, ak nie aj oneskorená.

10.2. Už len na okraj súd uvádza, že aj prípadná nulita konfiškačného rozhodnutia by nespôsobovala nulitu „Výmeru o vlastníctve pôdy“ ale nanajvýš jeho nezákonnosť, čo súd v civilnom konaní oprávnený preskúmať nie je.

12. Podľa § 251 C.s.p. - Trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods.1 C.s.p. - Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods.1 C.s.p. - O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

12.1. Žalobcovia boli v konaní úspešní a keďže všetci boli zastúpení rovnakým právnym zástupcom, rozhodol súd, že im patrí plná náhrada trov konania ako oprávneným spoločne a nerozdielne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie. Podľa § 359 C.s.p. - Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na Okresnom súde Prešov v dvoch (2) vyhotoveniach.

Podľa § 363 C.s.p. - V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 C.s.p. - Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 C.s.p. - (1) Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

(2) Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

(3) Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 C.s.p. - Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.